

ban Moszkvában és Szentpétervárott is vendégszerepelt, a császári operában, márc. 15-ig, hol a publikumot annyira extázisba hozta, hogy előadás után az uccán végig fáklyákkal kísérték szánkóját, melyet mágánások húztak a lakásáig. A Nemzeti Színházban 1871. szept. 9-én lépett föl először a »Hugenották«-ban, *Valentine* szerepében. Sem Lucca Paulina (l. o.), sem Wilt Mária (l. o.) nem tudták felülmulni. 1872. ápr. 13-án az »Afrikai nő«-t énekelte és ekkor öt évre szerződtek az intézethez. U. e. év márc. 12-én férjhez ment Nagy Imréhez (l. o.) és márc. 27-én utoljára énekelt a »Lahor király«-ában. Hangjáról így emlékezik meg a Zenészet Lapok (1874. okt. 11.): »Tömör, nagy terjedelmű és szenvedéllyel telt hang, szép színpadi alak, kifejező játék, öntudatos alakítás, melegség, mindezt oly mérvben találjuk fel nála, aminővel a világ kevés művésznője dicsekedhetik. Oly magas színvonalú művésznő, kit mindenkor a legnagyobb élvezettel lehet hallgatni, mert a művészet legfőbb hatalmával rendelkezik: tud érzést, szenvedélyt, lelkesülést kelteni s ábrázolásában van élet és igazság«. Kopersójánál Odry Lehel mondott búcsúbeszédet, a temetőben pedig Felek Miklós. Főbb szerepei: *Violetta* (Traviata), *Erzsébet* (Hunyadi László), *Amália* (Aldarcosbál), *Fiaélío*, *Donna Anna* (Don Juan), *Alice* (Ördög Róbert).

Benza (Schubenza) Károly, a régi Nemzeti Színház énekművésze, sz. 1812-ben, megh. 1872. jan. 28-án, *Pesten*. Előbb szatócs volt Budán, de ismerősei biztatására színész lett. Pályáját 1834-ben Balla Károly színigazgatónál kezdte, aki akkor Debrecenben működött. Kis szerepében svábos és tótos dialektussal kellett beszélnie és egy pár komikus dalt énekelnie s ez a zagyva beszédmód annyira megfelelt egyéniségének, hogy első felépése határozottan megvetette további pályája alapját. 1838. jul. 26-án szerződött a Nemzeti Színházhoz, az opera komikai és buffo szerepköréhez, Szerdahelyi József helyébe, ahol 21 éven át az intézet egyik leghasznosabb és legképzettebb tagja volt. Mint *buffo* valóban ritka jelenség volt a színpadon. *Bartolója* a »Szevillai borbély«-ban, *Grizenko*-ja az »Éjszak csillagá«-ban

felejthetetlen marad. *Doppler* »Ilká«-jában mint Miska, ellenállhatatlan hatást ért el. »Egy nagy együttes alatt patogatott kukoricát dobált a levegőbe és a szájával kapkodta. Erzsébet királyné az udvari páholyban annyira nevetett, hogy minden etikett ellenére felkelt a helyéről és a környei csurogtak az arcáról.« (Ujházi Ede jegyz.). 1859-ben megvált a Nemzeti Színházról és Ida lányával Bécsbe költözött, hogy őt a művészpályára előkészítse. 1870-ben azonban ismét Pestre költözik és föl is akart még egyszer lépni, de hirtelen szélhűdés érte és nemsokára meghalt. Utolsó éveiben svábhgyi villájában élt, hova régebbi időben sokáig számárfogaton járt, nyáron óriási esernyőt terjesztve ki a talyiga fölé. Neje: *Joób* Mária, sz. 1810-ben, megh. 1890. jan. 7-én, *Budapesten*.

Beődy (Balogh) Gábor, színész, színigazgató, sz. 1841. febr. 10-én, *Ihászim* (Vasm.), megh. 1905. jan. 24-én, *Budapesten*. Atyja beődi Balogh Ignác nagybirtokos volt. Gimnáziumi tanulmányait Szombathelyen végezte. 1856. máj. 1-én lépett színpadra Szöllőssy Mihály és Szuper Károly egyesített társulatánál. Mint ezen időben annyi más színész, nem családi neve, hanem álnév alatt működött és prédikátumát használta név gyanánt. A megnyíló Budai Népszínháznál első szerelmes, innen megvalva barangol az országban. 1864-ben Szigeti Imrénél játszik, Szekesfehérvárott, ez év tavaszán Bényei István lesz az igazgatója, 1867. nyarán pedig Latabár Endre, akivel megfordult Balatonfüreden, Kassán, Budán, Sopronban. 1871-ben Aradra megy, Follinusz Jánoshoz, majd ismét Kassára, 1872-ben Lászy Vilmoshoz (Győrött) igazgatónak szerződik; 1878-ban a győri színpártoló-egylet művezetőnek választotta; társulatával jár Pozsonyban, Esztergomban, Komáromban, stb. 1881. dec. 17-én megünnepli színészkedése 25 éves jubileumát, Győrött (Keanben). A bécsi Ringszínház égése miatt tönkrement, mire ismét színész lesz, ezúttal Szegeden, Nagy Vincénél, onnan Felek Miklóshoz megy. Felek bukása után Makó Lajos szegedi színigazgató szerződte, ahol 1890. jan. 30-án elbúcsúzik a színpadtól a »Cigány«-ban és febr. havában a budai Várszínház felügyelője lett.